

AMI HOZZÁD

Fáradt vagyok a királyok csendjéhez. Magamba gyűjtöm minden félelmem, egy idő után nincsen hová. Bánattá vakolódik bennem a szél, most indulok haza, egy otthonnak vélt helyről. Elképzelni, de legalább emlékezni mindig könnyebb, sokszor annyi, amennyit még éppen elhiszek. Próbálok betokosodni, roszognak alattam a porszemek. Húst kell enni ilyenkor, azt mondják, nyers cafatjai hűtik a sebeket. Valahol van egy pályaudvar, ahonnét mindig ellenkező irányba indul el a vonat, nehezebb napokon kalauz vagyok rajta. Jegykezeléseimmel válok önmagam kárára, mégis félek kiugrani, az egysíkúságra érnék. Tudom, hogy a hüvelyen át kell kihúzkodni a szerveket, olyan magasra nyúlni, míg egyedül a gége marad. Képtelen vagyok elfutni, a gyilkos orvosok nem ölnek meg, csak nyomorékká tesznek. Jó lenne kipihenni. Amit szeretnék, nem mondhatom ki hangosan, meghallják azt is, ha magamban. Egy utazás előtti átvilágítás alkalmával vettem észre, a tükörben nem én vagyok.

EL

A legrosszabb pillanatokban elindul a távolodás. Valakik viharmezőkben fürdetik csontjaik, valakik az évszakok közt meghúzzák a határt. Általában kinevet, akitől kérdezni szoktam, nehéz komolyan venni azt, aki bohócnak született. Futok egy idegen táj felé, amit majd évekké

később felidézni fogok. A szavak
kényelme, egy szoba lehetőségei,
ez a délután, amit majd megjegyez
valaki.

A legrosszabb pillanatban indul el
a távolodás, mozdulnak egymás
felé a sosem látott síkok. Én nem
fogok itt maradni, nem marad
senki itt, ahol én vagyok.

BELÜL

Alakul bennem egy mocsokfolyam,
próbál kijutni. A gát én vagyok, én
vagyok a gát. Úgy kéne megszabadulni
mindentől, ami felesleges, mint
óriáskígyók. Ha valakibe belefér ennyi
toldás, eméssze meg, amennyit képes.
Kifordultak a növények, jelentés csak a
nyálkás levelek alatt lakik. Az erezet
és a viaszréteg között még elfér egy
korty levegő. A fürdők fehérségében
úszom, úszom bennük, a víz én vagyok.
Ki kell nyitni a rétegek közti burkot,
mielőtt megköt, mielőtt megtelik.
Hamvassá olvadnak belőlem a sziklák,
duzzad a folyam, medréből ki akar lépni.
Ez nem honvágy, ez vasárnap este,
ilyenkor gyűl össze a pára.

HARPAGON ÁRIÁJA

Ha felemelkedik egy kéz, az a mozdulatok
halála. A nyitottság nem lehet áldás,
most a nappalokról beszél, aki ásít.
Meg kell jelenni időben, olvadt párizsi kockákkal
tömött zsebbel utazni az értelem felé.
Nem engedem el az égő gyufát, jobb, ha
egyedül tartom meg a lángot.
Az ember szavai fátyolos vizek, nem
tűrnek tükröződést, csak folytonos morgást.
Kacsázni annyi, mint kiválasztani a követ,
ami sosem érhet majd talajt. Saját szájába harap,
aki a hitetlenséget elhiszi. Menekülésem
áldozatai bizonytalan súlyaim. Aki először indul
el, mindig az késik.